

[Alsing Andersen.]

grund til at advare mod troen på, at den afspænding, som trods alt har fundet sted, garanterer mod fremtidige farer.

Den socialdemokratiske gruppe her i tinget står fuldstændig bag den højtærede udenrigsministers fremhævelse af den betydning, NATO-organisationen har haft for den følelse af tryghed, der nu hersker her i landet og i andre vesteuropæiske lande sammenlignet med følelserne for nogle år tilbage. Vor overbevisning om, at dette samarbejde må fortsættes og udbygges, er ikke blevet rokket, men tværtimod styrket. NATO-organisationen og FN-organisationen, der supplerer hinanden i bestræbelserne for at sikre fred og frihed og samarbejde mellem nationerne, må fortsat være hovedgrundlaget for Danmarks udenrigspolitik. Det vil imidlertid aldrig betyde, at vi mener samarbejdsmulighederne dermed er udtømt. Danmark bør både for sine egne problemers vedkommende og som led i nationernes fællesskab være virksom for afspænding og samarbejde mellem alle folk uden hensyn til ideologiske skillelinier. Om visse stater blot på det internationale område kunne lægge ideologiernes stridsøkse til side, ville meget være vundet for fredens og den gensidige forståelses sag. Desværre er der trods mange taler om at leve sammen i fred endnu ingen håndgribelige vidnesbyrd om, at Sovjetunionen har opgivet det oprindelige mål for kommunistisk udenrigspolitik, nemlig gennemførelsen af den kommunistiske verdensrevolution, og dog skulle udviklingen efterhånden have belært de kommunistiske politikere om, at denne drøm om verdensrevolutionen ikke kan gå i opfyldelse, ved at der trykkes på en knap et eller andet sted i verden. Jo før dette erkendes i praksis, des hurtigere når verden frem til virkeligt samarbejde, og at Danmark vil være at finde i et sådant samarbejde, har ingen grund til nære tvivl om.

At Atlantrådet ikke har kunnet tage Sovjetunionens tilbud om at blive medlem af Atlantpagten alvorligt, forstår vi så udmærket, og da Sovjetunionens politikere også har sans for realiteter, er jeg overbevist om, at de heller ikke selv har taget denne tanke alvorligt. De har i alt fald aldrig kunnet tro på, at den kunne realiseres, eller at et

sådant forslag kunne betyde noget positivt bidrag til en virkelig fredsordning. Beslutningerne i Atlantrådet skal være enstemmige, og med den øvelse, Sovjetunionen efterhånden har fået i at nedlægge veto, ville der opstå en betydelig risiko for, at NATO-organisationen blev lammet i sin virksomhed. Det er da også letforståeligt, at tanken ganske stille er gledet ud af diskussionen. Jeg tror såmænd ikke engang, det danske kommunistparti har gjort sig nogen umage for at gøre den populær her i landet.

Gennem det udenrigspolitiske nævn har mit parti givet tilslutning til det standpunkt, som regeringen i samarbejde med de øvrige Atlantlandes regeringer og i overensstemmelse med det nordiske udenrigsministermøde har indtaget overfor spørgsmålet om Østtysklands statsretlige status. Det forsøg, der er gjort på at konstituere Østtyskland som en selvstændig stat, kom ikke som nogen overraskelse. Det var på mange områder velforberedt, ikke mindst gennem den kraftige oprustning, som med støtte af Sovjetunionen og af forhenværende Hitler-officerer har fundet sted i Østtyskland de sidste fem år. Det er dog efter min mening et ejendommeligt bidrag til den samling af Tyskland, som ville være af så stor betydning for stabile og fredelige forhold i Europa. Dette forsøg kan kun bidrage til at uddybe skellet, at forbitre modsætningerne og at vanskeliggøre Tysklands samling, og en sådan udvikling kan hverken være i Danmarks, Tysklands, Europas eller fredens interesse. Denne løsning kunne vi derfor ikke medvirke til gennem anerkendelse af en østtysk regering.

Ligesom vi deler udenrigsministerens bekymringer, deler vi også hans forhåbninger. Hvis der er ærlig vilje, er der efter vor mening også farbar vej til en fredsordning både i Korea og i Indokina. Vi ved ganske vist, at både prestigehensyn og magtpolitiske betragtninger vanskeliggør forhandlingerne, men hvis disse hensyn stadig sættes i højsædet, må man gøre sig klart, at så bliver der ingen fred, ingen virkelig fred, ingen varig fred. Vi er også klar over, at national frihed for de folk, der endnu ikke nyder en sådan, er en væsentlig betingelse for en virkelig fred, men også den nationale frihed skal være virkelig. Hvis frigørelsen fra en fremmed magts overhøjhed blot betyder, at